

Veelgeliefden,

met Pasen vieren we de opstanding uit de dood van Christus. Hij is verrezen en verschenen, zingen we in de liturgie. Alleluia. Maar is dat wel waar? Hoe kunnen we weten dat het echt gebeurd is? Er zijn zat mensen in onze tijd die het niet geloven. Wishfull thinking van de eerste leerlingen, sprookjes?

Hoe kunnen we achter de waarheid komen? Nou, dat is vrij eenvoudig. Je pakt je smartphone en googled "Verrijzenis van Jezus". Meer hoeft u toch niet te doen? U krijgt dan een enorme vloed aan meningen en opvattingen en zoekt daaruit wat u bevalt en gegarandeerd zijn er nog tientallen ander sites die uw keuze bevestigen. Het is net als de reclame: als je iets tien keer gehoord hebt, dan moet het wel waar zijn. Vroeger moest je intensieve studies ondergaan en een universiteitsdiploma halen om zich deskundige te kunnen noemen. Nu is er alleen nog een smartphone nodig om zich deskundige te voelen.

Hoe kunnen we in zo'n zondvloed van kennis nog de weg vinden? Met al die beelden op de televisie, berichten in de krant, nepnieuws op google en nu ook deep fake op internet. Er is een enorme informatie- en kennis slag aan de gang. Maar wat allereerst opvalt is wat dit soort kennis met de mensen doet. Sint Paulus zegt dat kennis opblaast. Dat ervaren we allemaal door mensen die wat gelezen hebben en dit betweterig aan ons willen opdringen. Mordicus houden ze vast aan hun mening. En de gevolgen zien we om ons heen en in de wereld: verwarring, verdeeldheid en zelfs oorlog.

Het eerste wat daarom nodig is om de weg te vinden is nederigheid. Echte kennis maakt nederig en bescheiden. Toen de heilige Theresia van Avila zag hoeven verleidingen, valstrikken, gevaren, verlokkingen van het kwaad er in de wereld zijn (dat was toen in de zestiende eeuw en het is zeker niet minder geworden) toen kreeg ze als antwoord: alleen door de nederigheid kun je hieraan ontkomen. Om onze weg als christengelovige te gaan hebben we nederigheid nodig, zodat we open kunnen komen voor de Heer. Sint Augustinus schreef hierover: Onze geestelijke «weg is in de eerste plaats nederigheid; in de tweede plaats nederigheid; in de derde plaats nederigheid ... Zo vaak als u me vraagt naar de gedragslijnen van de christelijke godsdienst, verkies ik geen ander antwoord te geven dan: nederigheid.»

Vanuit die nederigheid zijn ons twee bakens gegeven om in de waarheid van Christus te kunnen staan, één uiterlijke en één innerlijke. Als deze twee bakens geheel met elkaar overeenstemmen weten we dat we in de waarheid staan.

Christus heeft geen boek geschreven maar een gemeenschap gesticht, de Kerk. En in die Kerk kunnen we de getuigenissen over de verrijzenis lezen. Want ons geloof is gebaseerd op het getuigenis van de apostelen. En omdat Jezus wel wist dat er tijden zouden komen dat dit niet voldoende zou kunnen zijn, dat er verdeeldheid en zelfs oorlogen zouden komen, heeft Hij in de Kerk een houvast gegeven waardoor we weten dat we in zijn traditie staan en in het geloof dat Hij verkondigd heeft. Hij heeft zijn Kerk gebouwd op de rots van Petrus. En zijn opvolgers vormen nu in onze tijd het baken van de waarheid. Natuurlijk is er dan het gevaar dat men de ene paus gaat uitspelen tegen een andere. Maar nee, onze huidige paus is hier en nu voor ons het baken. Sommige katholieken menen dat hij verkeerde

dingen doet of dat hij zich anders gedraagt dan wij denken dat moet. Misschien komt dit door het verspreide nepnieuws of gewoon omdat we zelf te klein zijn. Dan is het nederigheid om te zeggen: ik begrijp het niet; en hoogmoed om te zeggen: ik weet het beter. Als men zich niet vasthoudt aan dit baken zal men vroeg of laat op een glibberige pad komen met het gevaar van de rots af te glijden en zelfs in schismatische groepen terecht te komen.

Het tweede houvast vinden we diep in onszelf. In zijn eerste brief wijst Johannes erop dat we de zalving hebben ontvangen in ons Doopsel en dat we dus 'weten'. Een diepere kennis die in ons hart is uitgestort en waarvoor we moeten neerdalen in ons hart. Heel onze huidige maatschappij is erop gericht om dit te voorkomen. Voortdurend worden we naar buiten getrokken, bezig gehouden zodat het moeilijk wordt om tot bezinning te komen. In plaats van een goed gesprek of een open houding naar de omgeving, geven we toe aan de zuigkracht van de smartphone, internet netflix enz.

De verrijzenisverhalen vertellen ons over de verschijning van Jezus aan de vrouwen en aan de apostelen. Deze hebben hen voorbereid op een diepere, blijvende aanwezigheid van de Heer in zijn Kerk, onder ons. Zijn koninkrijk is niet van hier. We moeten, mogen ons openen voor een diepere werkelijkheid.

Onze materiële werkelijkheid doet alles om ons van deze ervaring af te houden. In plaats van stilte is de wereld vol lawaai; in plaats van rust heerst er onrust en twist; in plaats van vrede zien we strijd. Alles moet sneller en beter. Het irgentie overspoelt het essentiële. We hebben onze natuurlijke neigingen tot veranderen en verbeteren, voortkomend uit een werelds vooruitgangs-denken dat ons sinds de Verlichting parten speelt en dat elke diepgang in het geestelijk leven voorkomt.

Jezus heeft gezegd dat de diepere mysteries verborgen blijven voor de wijzen en verstandigen van deze wereld, maar geopenbaard worden aan de kleinen, dat wil zeggen de nederigen. God is verborgen in de wereld, maar niet verstopt. Hij is toegankelijk voor ieder van ons als we nederig zijn en ons openen voor zijn aanwezigheid. Als we durven neerdalen in de diepte van ons hart.

Al zou Christus honderd keer verrezen zijn, als Hij niet in uw hart verrijst, wat voor betekenis heeft Pasen dan voor u? Al zou Hij duizend maal verschenen zijn, wat zou het u baten als u zijn aanwezigheid hier en nu niet kunt ervaren?

De verschijningen van de Heer waren maar tijdelijk omdat ze de leerlingen voorbereiden op een diepere en blijvende aanwezigheid van de Heer. Hij is verrezen en dat betekent dat Hij een andere werkelijkheid binnen is gegaan die ook door Hem voor ons toegankelijk is geworden. Misschien ligt daar ook de reden waarom we in het evangelie niet horen over een verschijning van Jezus aan zijn moeder Maria. Maria had dit niet nodig omdat Jezus al van onder het Kruis blijvend in haar hart woonde zodat ze met Paulus kon uitroepen: niet ik leef meer, maar Christus in mij.

De verschijningen zijn een voorbode en een voorbereiding op zijn blijvende aanwezigheid in zijn Kerk. In geloof en liefde blijft Hij altijd in ons hart aanwezig. Jezus leeft na het doopsel in elk van ons, of we dit nu beseffen of niet; of we dit nu ervaren of niet; of we dit nu beleven of niet. Christus is verrezen. Moge Hij ook in ons hart verrijzen.